

КОМПОЗИТОР И ДИРИГЕНТ МИЛОШ РАИЧКОВИЋ СА СВОГ БРУКЛИНСКОГ
ВИДИКОВЦА ЕКСКЛУЗИВНО ЗА „НАЦИЈУ”

На сарми у Новом Вавилону

„Ми тек сада заправо постајемо провинција. До сада смо били стварна култура, оригинална, без комплекса. Приметио сам у медијима, у школству и другде, прави се велики и свестан напор да се наметну малограђанске норме. Чак и позорница у Гучи подсећа на Лас Вегас. Но, тај стид од самога себе можда и није сасвим нов. То је одувек присутно код нас, народа са истока Европе. И Руси имају такав комплекс, одавно. И црнци у Америци често имају стид и осећање мање вредности, које су им њихови сурови господари наметали годинама. Време је да се сви ослободимо таквог менталног ропства”

Пише: Маја Радонић

Управо заокружује пола века живота. Београд, Париз, Лос Анђелес, Хонолулу, Хирошима, Њујорк. Пут обележен високом креацијом, „кратка историја бескрајног стварања”. Милош Раичковић (син Стевана Раичковића, једног од највећих живих српских песника), саговорник „НАЦИЈЕ”, данас је предавач на City University of New York, реномирани композитор и диригент, стилски окренут „новом класицизму” какав је сам и

зачео, године 1978, у Београду. Његова дела – „јединствени постмодерни одговор и на минимализам и на мултикултурализам” (*Los Angeles Times*) – редовно се изводе широм Европе, САД и у Јапану.

• Муџиџи ка је униџер залџни јеџик, неџ но дејџ ство на људџ ски дух преџ ваџ зиџ лаџ зи наџ ше слутџ неџ . И Ви сте уз ваџ ше обраџ зоџ ваџ неџ, стваџ раџ неџ и пеџ даџ гоџ шки рад проџ шли кроз најџ уџ даџ љеџ ниџ је тачџ ке наџ ше плаџ неџ те, али ниџ де ниџ је биџ ло теџ шкоџ ћа у разџ уџ меџ ваџ ну и приџ маџ ну оноџ га што стваџ раџ те, чак сте на свој српџ ско-виџ занџ ти

јџ

с

ки теџ меџ наџ доџ граџ диџ ли и елеџ менџ те азијџ ске муџ зиџ ке

европџ ском чоџ веџ ку најџ теџ же раџ зуџ мљиџ ве. Каџ ко кроз стваџ раџ не спаџ јаџ те оно што деџ луџ је теџ шко споџ јиџ во и с лаџ коџ ћом (јер таџ ко деџ луџ је) проџ лаџ зиџ те кроз епоџ хе, стиџ лоџ ве и разџ лиџ чиџ те траџ диџ циџ је?

Ако ми-сли-те да с ла-ко-ћом спа-јам раз-не сти-ло-ве, он-да ми је то вр-ло дра-го, јер ја не по-ку-ша-вам да ком-би-ну-јем раз-не ути-ца-је тек да бих пра-вио не-ку мул-ти-кул-тур-ну ком-би-на-ци-ју. Јед-но-став-но, сви смо ми под ра-зним ути-ца-ји-ма, не-пре-ста-но, ма-да то-га мо-жда ни-смо све-сни. У мом слу-ча-ју, на при-мер, не мо-гу баш да ка-жем да су мо-ји те-ме-љи срп-ско-ви-зан-тиј-ски. Од-но-сно, гре-шим: тих те-ме-ља ни-сам био све-стан ка-да сам као ти-неј-џер по-чео да ком-по-ну-јем. Јер, ка-да бо-ље раз-ми-слим, ја сам слу-шао цр-кве-но по-ја-ње, а на-ро-чи-то код мо-је ба-ке у Не-го-ти-ну, у цр-кви, че-га се до-бро се-ћам. Та-ко-ђе, опет у Не-го-ти-ну, се-ћам се и ра-зних дру-гих му-зи-ка, вла-шке, ром-ске, срп-ске и ру-мун-ске, са ули-це, са свад-би, са ра-ди-ја... Да-кле, ма-да сам од-ра-стао у Бе-о-гра-ду, где ова-кву му-зи-ку ни-сам мо-гао да чу-јем у мо-јој не-по-сред-ној око-ли-ни, бо-ра-вак у Не-го-ти-ну је ипак учи-нио сво-је. У Сред-њој му-зич-кој шко-ли „Јо-сип Сла-вен-ски”, где сам учио обоу, у кла-си проф. Љу-би-ше Пе-тру-шев-ског, и те-о-риј-ски од-сек, фо-кус је, на-рав-но, био на за-пад-ној кла-сич-ној му-зи-ци. Ту сам се до-ста бр-зо упо-знао са ра-зним сти-ло-ви-ма, и са-знао ви-ше о му-зи-ци XX ве-ка. Ка-да сам по-чео сту-ди-је на ФМУ, пи-сао сам вр-ло ди-со-нант-ну („нер-во-зну”) му-зи-ку, ко-ја је под-се-ћа-ла на Сен-бер-га или Бу-ле-за. Убр-зо сам се оти-снуо у Па-риз, са 20 го-ди-на, без сти-пен-ди-је, да ипак та-мо, на из-во-ру, учим од ве-ли-ког ком-по-зи-то-ра Оли-ви-јеа Ме-си-ја-на. Та-мо се де-си-ло не-што што ни-сам оче-ки-вао: чуо сам му-зи-ку но-вих аме-рич-ких ком-по-зи-то-ра, Сти-ва Рај-ха и Фи-ли-па Гла-са, ко-ја се мо-же ка-рак-те-ри-са-ти као кон-со-нант-на (при-јат-ног зву-ка) и ре-пе-та-тив-на, да-кле, су-шта су-прот-ност европ-ској аван-гар-ди то-га вре-ме-на. То је и ути-ца-ло на ме-не да пот-пу-но про-ме-ним стил, у је-дан ме-ди-та-тив-ни, аскет-ски при-ступ зву-ку. Та-да сам у Бе-о-гра-ду уче-ство-вао у осни-ва-њу Ан-сам-бла за дру-гу но-ву му-зи-ку, при СКЦ-у. Ето, по-сле то-га, је-дан ма-ли ко-рак био је за ме-не спа-ја-ње овог ми-ни-ма-ли-стич-ког сти-ла са кла-сич-ном екс-пре-си-јом, и мој стил ко-ји на-зи-вам „Но-ви кла-си-ци-зам” је та-да на-стао, око 1978.

го-ди-не. Што се ти-че оста-лих ути-ца-ја, на при-мер азиј-ског, ка-ко ре-ко-сте, то је мо-жда због из-бо-ра не-ких ска-ла од пет но-та ко-је ко-ри-стим, ма-да сам си-гу-ран да је и мој бо-ра-вак у Ја-па-ну и на Ха-ва-ји-ма учи-нио сво-је.

ОДАКЛЕ ДОЛАЗИ МУЗИКА

• Ре-че-но је да кроз му-зи-ку и ти-ши-ну, та два бли-ска и да-ле-ка по-ла, чо-век до-ла-зи нај-бли-же Бо-гу, ка сво-јој нај-ду-бљој и нај-у-зви-ше-ни-јој при-ро-ди. Шта је за Вас му-зи-ка, ода-кле до-ла-зи, где Вас во-ди?

Да тач-но знам шта је за ме-не му-зи-ка, ве-ро-ват-но се њо-ме не бих ни ба-вио. Му-зи-ка је не-што што ми је ја-ко по-треб-но, а с дру-ге стра-не и не-што од че-га ни-ка-ко не мо-гу да по-бег-нем, чак и да то све-сно же-лим. Ода-кле до-ла-зи – ни-сам си-гу-ран, али, с вре-ме-на на вре-ме, она до-ђе. Не-ки пут ствар-но по-ма-жу и дру-ги љу-ди, из-во-ђа-чи или ин-сти-ту-ци-је, ако ми тра-же да не-што на-пи-шем за њих, та-ко да му-зи-ка до-ђе „по на-руц-би”. Ов-де не ми-слим на но-вац, већ на ин-спи-ра-ци-ју да се пи-ше за из-ве-сну осо-бу, кон-церт, филм.

• Жи-ви-те у Њу-јор-ку, том „Но-вом Ва-ви-ло-ну”, ка-ко га мно-ги зо-ву, или „нај-у-збу-дљи-ви-јем гра-ду на све-ту”

, ка-ко га ви-де дру-ги

.

К

а-кав је

В

аш по глед на тај град, како изгледа да живети и ствара ти у том мегалополису?

Ево како изгледа живети у Њу-јорку: ја сам, на пример, одредио себи само 3 сата за овај интервју (који радимо, зашто крити, посредством интернета), јер времена углавном немам. Поред журњавета и тамо, предавачког посла и рада на музици, имам и двоје деце, Адама (10) и Ану (7), и не пада ми на памет да њима ускратим време које им је потребно да проведу са мном, после школе или за време викенда. Ево још једног животног податка, који није ни мало тривијалан: данас сам ручао сарме, које је моја жена Мивако, иначе Јапанка, направила. Киseo купус и остале специјалитете купујемо у Квинсу, у радњи коју држи један наш Румун из Банага, Мунцан. У његовој деликатесној радњи сви продајци говоре српски, румунски и енглески, чак и један Јужноамериканац (који је ту вероватно због тога што говори још и шпански). Ту долазе да купују све нације са Балкана, а и остали. Право братство и јединство.

Што се стварања у Њу-јорку тиче, компоновање је исто као и било где другде, у четирима, чак је у Њу-јорку и много теже стварати, јер постоје многе ствари које деконцентрашу. Што се самог града Њу-јорка тиче, не бих желео да га дефинишем, јер овде има стварно свега и свакога, од наших Рома у Бронксу и наших радника у Квинсу, па преко свих осталих нација, све до ратних злочинаца као што је Бил Клинтон (који има овде своју главну канцеларију), и правих хероја нашега времена, као што је Ремзи Кларк... Ту је наравно, и Ni-co-la Te-sla Cor-ner (ћошак Ше-сте авеније и 43. улице на Менхетну), ма-ла успомена на великог грађанина Њу-јорка.

КАД СТАНЕ ВРЕМЕ У ЊУ-ЈОРКУ

• Каква су Ваша искуства са 11. септембром како сте га доживели и да

**ли се не што про ме ни ло од та да у
та мо шним
љу ди ма?**

Мо-ја пр-ва по-ми-сао је би-ла: по-че-ло је! Не-што ве-ли-ко. Одав-де из Бру-кли-на, тај део Мен-хет-на је вр-ло бли-зу ме-ни, од-мах пре-ко ре-ке, и ле-по се ви-ди, та-ко да се не-де-ља-ма осе-ћао и ви-део за-га-ђен ва-здух ко-ји је ве-тар ов-де у Бру-клин на-но-сио. Мо-рао сам да узмем так-си тог пре-по-дне-ва, јер је ме-тро пре-стао да ра-ди, и та-да сам у так-си-ју, сат по-сле на-па-да, имао вр-ло сми-рен и ра-зу-ман раз-го-вор са так-си-стом, ко-ји је био, не мо-гу тач-но да од-ре-дим, не-где из та-ко-зва-ног тре-ћег све-та. Сло-жи-ли смо се да је то кад-тад би-ло су-ђе-но САД-у, да се вра-ти оно што САД го-ди-на-ма чи-не по це-лом све-ту. Ето, та-ко сам то до-жи-вео, без хи-сте-ри-је и пре-ви-ше емо-ци-ја (ко-је сам прет-ход-но већ по-тро-шио 1999. го-ди-не). За ме-не је упе-ча-тљив и пра-во от-кро-ве-ње био дан по-сле: 12. сеп-тем-бар. Тог да-на се ов-де углав-ном ни-је ра-ди-ло. Вре-ме као да је ста-ло. Без тр-ке, жур-бе, ам-би-ци-је... До-шле су не-ке ком-ши-је код ме-не, „Аме-ри-кан-ци”, по пр-ви пут су до-шли, се-ли смо, по-пи-ли не-што и при-ча-ли без жур-бе. Ни они ни-су би-ли хи-сте-ри-ч-ни. (Као да и ни-је њи-хо-ва зе-мља.) Тај осе-ћај, да је вре-ме ста-ло у Њу-јор-ку, ни-ка-да не-ћу за-бо-ра-ви-ти.

**• Чо век ко ји се ба ви умет но шћу, по го то во му зи ком, има ту
при ви ле ги ју да кроз ства ра ње по бе ћу је гра ни це, је зич ке и кул тур не
ба ри је ре. Ме ћу тим, ми смо као на род су о че ни са те шким
ис ку ше њи ма и на ја ва ма но вих гра ни ца у Ср би ји**

.

**К
а ко то Ва ма из гле да из аме рич ке пер спек ти ве, шта је ствар ни узрок
но вих при ти са ка на Ср би ју?**

Мо-рам да при-знам да по-след-њих пар го-ди-на не пра-тим де-таљ-но шта се код нас де-ша-ва. Не сви-ђа ми се ка-ко се ства-ри раз-ви-ја-ју, и ве-ро-ват-но, у не-кој са-мо-од-бра-ни, не же-лим да бу-дем ма-зо-хи-ста, од-но-сно, па-си-ван по-сма-трач са стра-не. На-дам се да се се-ћа-те на-шег ТВ ин-тер-вјуа ра-ђе-ног у ле-то 1999. го-ди-не, кад сам го-во-рио о ва-жно-сти да се са-чу-ва не-за-ви-сност, по сва-ку це-ну, и о опа-сно-сти од ко-ло-ни-за-ци-је зе-мље од стра-не САД и За-пад-не Евро-пе. На то не-мам мно-го шта да до-дам. На-дам се да ће на-шем на-ро-ду кад-тад до-ја-ди-ти да жи-ви у ко-ло-ни-ји, и да ће та-лас осло-бо-ђе-ња (мир-ним пу-тем, из-бо-ри-ма), ко-ји је већ за-хва-тио Ју-жну Аме-ри-ку, до-ћи и до нас.

Што се Ко-со-ва ти-че, сви ка-жу да је оно већ одав-но из-гу-бље-но. Не-ка. Ако је та-ко, са-да ви-ше не мо-же-мо да га још јед-ном из-гу-би-мо. Мо-же-мо са-мо да га до-би-је-мо. Ко-со-во за све, и за Ср-бе, и за Ал-бан-це, и за Ро-ме и све оста-ле. Да, тач-но је, ово ка-жем из мо-је удоб-не сто-ли-це пре-ко оке-а-на. Али, ка-да ме већ пи-та-те, то је мој од-го-вор. Ако сте ми-сли-ли на ре-фе-рен-дум у Цр-ној Го-ри, на-дам се да ће-мо оста-ти у јед-ној зе-мљи, од Па-но-ни-је до Ја-дра-на. У овом мо-мен-ту, ста-нов-ни-ци Цр-не Го-ре се гра-ни-че и са ЕУ (Ма-ђар-ском). Ако би се одво-ји-ли, гра-ни-чи-ли би се са Ср-би-јом. Са-мо-стал-ни си-гур-но не би би-ли.

Ми-слим да не тре-ба по-пу-сти-ти ни на је-дан при-ти-сак ви-ше, јер при-ти-сци-ма не-ће би-ти кра-ја. По-гле-дај-те Ру-си-ју, где има пре-ко 650.000 не-вла-ди-них ор-га-ни-за-ци-ја, од ко-јих ве-ћи-на при-ма но-вац са За-па-да. Зар ми-сли-те да је то слу-чај-но, и да ће се то са-мо од се-бе спон-та-но за-у-ста-ви-ти? Ми-слим да мно-ги у Ср-би-ји и Цр-ној Го-ри има-ју илу-зи-ју да ће јед-но-га да-на би-ти не-ка-кви парт-не-ри са САД и за-пад-но-е-вроп-ским си-ла-ма, и да ће та-да на-ша зе-мља и дру-штво про-фи-ти-ра-ти на ра-чун не-ких ма-ње ци-ви-ли-зо-ва-них и ма-ње бе-лих на-ци-ја. Уме-сто да не-гу-је-мо при-ја-тељ-ство са Ки-ном, Ин-ди-јом, Ру-си-јом, Ве-не-цу-е-лом, ми се огра-ни-ча-ва-мо са-мо на оне „при-ја-те-ље” ко-ји су нас бом-бар-до-ва-ли. То је сме-шно, и под-се-ћа ме на хр-ват-ски на-ци-о-на-ли-зам, ко-ји је за-љу-бљен у сво-је гер-ман-ске го-спо-да-ре а бе-сан на бра-ћу ко-ја су им нај-слич-ни-ја. Не тре-ба ући у та-кву мр-жњу са-мо-га се-бе, јер то је по-че-так про-це-са ко-ји во-ди са-мо-у-би-ству.

ЧЕКАМО САМООТКРИВАЊЕ СРБИЈЕ

• У Србији је више него икада на свим пољима, па и у култури, за владао дух провинцијалног епигонства, некритичког преузимања на страну узора, а реци „Запад“, „Европска Унија“, „прогрес“, „демократија“, добијају стагус тово све тих, не додирљивих, неоценими оцих појмова. Где су, по Вагнеру мишљењу, узроци те појаве?

Наравно, овде се одговор наставља на оно што сам малочас рекао. Ми тек сада постајемо провинција. До сада смо били стварна култура, оригинална, без комплексна. Приметио сам на ТВ и осталим медијима, у школи, правим великим и свежан напор да се наметну малограђанске норме. Чак и позорница у Драгачеву (коју сам видео прошлог лета на ТВ) подсећа на Лас Вегас. Но, тај стид од самога себе, то можда и није сасвим ново. То је одувек присутно код нас, нарочито са истока Европе. И Руси имају такав комплекс, одавно. И црнци у Америци често имају стид и осећање мање вредности, које су им њихови сурови господари наметали годинама. Време је да се сви ослободимо таквог менталног ропства.

• Како оцењујете те музичке сцене у Србији, налазите ли неке вредне појаве на том пољу, неке свегле тачке у мору баналне комерцијализације, лажног модернизма и општебуке која допира са свих страна?

Мишлим да је музичка сцена у Србији јако интересантна. Има разнолике и врло оригиналне музике, од турбофолка (који не презирем *a priori*, као многи интелектуалци код нас, јер и ту има виртуозне и духовите музике), преко џеза, класичне музике и нових, интересантних уметника који комбинују различите стилове. Овде у Њујорку постоје више америчких група које свирају нашу блез музику, а неки и комбинују тај стил са слободним џезом, као на пример одлична група „Sla-vic Soul Par-ty“. На жалост, ја сам у СЦГ само преко лета, тако да не стижем да слушам концерте у току сезоне. Овога пролећа имаћу прилику да чујем доста нових композиција београдских композитора када пијанисткиња Нада Колунџија пође на турнеју по САД и Канади.

• Како да из Европе по сма трамо Америку, кроз медије, филмове, популарну културу и извесно шта је о спољној политици, стижемо утицајем да код већине људи тамо влада поједностављена, црно-бела слика свега, подела на „добре“ и „лоше“ момке, али не можемо бити сигурни да смо у праву. Колико је бројна и присутна незаинтересна интелектуална елита у Америци, какви су њени ставови

и

,
и

кога бисте издвојили?

Недавно сам прочитао генијалну књигу, коју је написао Асат Шакур. Она је америчка црнкања, бивши члан „Црних пантера“, револуционарне партије. Асат је успела да побегне из затвора, а већ годинама живи на Куби као политички избеглица из САД. Књига се зове једноставно *As-sa-ta*, и аутобиографског је карактера. Чита се као Достојевски, без предаха, јер је њен живот јако интересантан, а написана је дивним стилем. Можда би вредело и цитирати је овде, у мом импровизованом преводу. Ево једног пасуса:

„Свакога дана, на пољу, на улици, под сећам сама себе да су црни људи у америци потлачени. Непходно је да то радим. Људи се на све навикну.

Ш

то мање мисли

ш

н

а то да си потла-

ч

ен, све ви-

ш

е то толеришеш. После извесног времена, људи мисле да је потла-

ч

еност нормално стање. Али, да

би

поста

о

сло-бо-дан, мо-ра

ш

би-ти

пот-п

у-

но све-стан да си по-ро-бљен.

” (Ма-ло сло-во у ре-чи „Аме-ри-ка” ни-је гре-шка, аутор-ка га све-сно та-ко пи-ше.)

ДРУ-ГА АМЕ-РИ-КА

Ову књи-гу, а и оста-лу ва-ља-ну кри-тич-ку ли-те-ра-ту-ру из САД (укљу-чу-ју-ћи и ли-те-ра-ту-ру о Ју-го-сла-ви-ји и НА-ТО) мо-же-те на-ба-ви-ти пре-ко ин-тер-не-та, на www.left-bo-oks.com.

На-рав-но, у САД има мно-го ин-те-ре-сант-них ин-те-лек-ту-а-ла-ца, а ја бих за ову при-ли-ку из-дво-јио још и На-ђу Те-шић, чи-је сам ро-ма-не *Na-ti-ve Land* (*Род-на гру-да*)

и

Sha-dow Par-ti-san

(

Пар-ти-зан у сен-ци

) са за-до-вољ-ством чи-тао. На-ђа Те-шић је ина-че се-стра по-кој-ног Сти-ва Те-ши-ћа ко-ји је до-био „Оска-ра” за филм-ски сце-на-рио и пи-сао мно-ге ко-ма-де. Пра-ва је ште-та што ње-ни ро-ма-ни ни-су пре-ве-де-ни кад нас (а пре-во-де се по све-ту), јер је она наш је-ди-ни пи-сац ко-ји је до-био др-жав-ну на-гра-ду у САД, и по-ред то-га што ен-гле-ски ни-је њен ма-тер-њи је-зик. Ни њен рад ни де-ла ње-ног бра-та ни-су пре-ве-де-ни, а пре-во-ди се љу-бри-ште аме-рич-ке кул-ту-ре. О че-му то го-во-ри? О ко-ло-ни-за-ци-ји ду-ха, ми-слим.

• Сваке године долазите у Београд са породицом и лећете у Херцег Новом. Шта примете ћу је те изгоди не угоди ну, какве промете не,

како ко оцењује те стање духа код овдашњих људи?

У Бе-о-град и Хер-цег Но-ви до-ла-зим да се од-мо-рим са по-ро-ди-цом. Мо-ја де-ца по-ред ен-гле-ског го-во-ре и ја-пан-ски и срп-ски. Мо-рам Вам ре-ћи да се тек код нас мо-ја де-ца осе-ћа-ју сло-бод-но, да иду где хо-ће, по ком-ши-лу-ку, и да не мо-рам да их нон-стоп над-гле-дам. Та-ко не-што је у САД не-мо-гу-ће, и због та-ких и слич-них ства-ри сам ја још увек оп-ти-ми-ста. На-рав-но, код нас има до-ста за-бри-ња-ва-ју-ћих ства-ри, школ-ство се на-мер-но уни-шта-ва, здрав-ство та-ко-ђе, аме-рич-ки ам-ба-са-дор га-зду-је... Али ми-слим да су љу-ди то-га све ви-ше све-сни и да не-ма-ју ви-ше илу-зи-ја о про-ме-на-ма на-мет-ну-тим спо-ља. То је до-бар знак, и то мо-же да бу-де до-бар по-че-так не-че-га ствар-но но-вог. <

Траг у времену

Ми-лош Ра-ич-ко-вић, ком-по-зи-тор и ди-ри-гент, ро-ђен је у Бе-о-гра-ду 1956. Жи-вео је и ра-дио у Бе-о-гра-ду, Па-ри-зу, Лос Ан-ђе-ле-су, Хо-но-лу-лу, Хи-ро-ши-ми и Њу-јор-ку. У Бе-о-гра-ду је био је-дан од осни-ва-ча Ан-сам-бла за дру-гу но-ву му-зи-ку (1997), као и ор-ке-стра Мла-ди бе-о-град-ски фил-хар-мо-ни-ча-ри (1997), ка-сни-је по-зна-тог као Фил-хар-мо-ни-ја мла-дих „Бо-ри-слав Па-шчан”.

Ње-го-ва му-зи-ка из-во-ђе-на је у Евро-пи, САД и Ја-па-ну, укљу-чу-ју-ћи и фе-сти-ва-ле Вар-шав-ска је-сен, За-гре-бач-ки му-зич-ки Би-је-на-ле, „Europ-ho-nia”, La-Ma-Ma Etc. и „Mil-ler The-a-tre” у Њу-јор-ку.

Ме-ђу из-во-ђа-чи-ма му-зи-ке Ми-ло-ша Ра-ич-ко-ви-ћа су и Мо-сков-ски сим-фо-ниј-ски ор-ке-стар (Ми-лош Ра-ич-ко-вић, ди-ри-гент), Хо-но-лу-лу сим-фо-ниј-ски ор-ке-стар (Do-nald Jo-ha-nos, ди-ри-гент), Ве-ач Ci-ti-es Sympho-nu Los An-ge-les (Бе-ри Бриск, ди-ри-гент), Сим-фо-ниј-ски ор-ке-стар РТС (Да-вид Пор-се-лајн), En-sem-ble

Di-ver-ti-men-to из Ми-ла-на, Ор-ке-стар „Станислав Би-нич-ки” (Па-вле Ме-да-ко-вић, ди-ри-гент), Ру-ски ка-мер-ни хор Со-бор-ја-не (Мо-сква), Бе-о-град-ски ма-дри-га-ли-сти (Ду-шан Ми-ла-но-вић, ди-ри-гент), Пе-вач-ко дру-штво „Мо-кра-њац” (Алек-сан-дар Спа-сић, ди-ри-гент), Мар-га-рет Ленг Тан, Do-rothy Law-son, Ре-и-ко Ва-та-на-бе, Ela-i-ne Со-та-pro-не, Гло-риа Ченг, Та-тја-на Ран-ко-вић, Ма-ја и Игор Лаз-ко и Јо-ван и На-да Ко-лун-џи-ја.

Ми-лош Ра-ич-ко-вић је сту-ди-рао ком-по-зи-ци-ју са Ва-си-ли-јем Мо-кра-њ-цем, Оли-ви-је-ом Ме-си-ја-ном и Да-ви-дом Дел Тре-ди-џи-јем, а ди-ри-го-ва-ње са Бо-ри-сла-вом Па-шча-ном, Пје-ром Дер-во-ом и Хер-бер-том Блом-ста-том. Док-то-ри-рао је на Град-ском уни-вер-зи-те-ту Њу-јор-ка (City Uni-ver-sity of New York), а пре-да-вао је на ви-ше уни-вер-зи-те-та у САД и Ја-па-ну. Тре-нут-но пре-да-је на Град-ском уни-вер-зи-те-ту Њу-јор-ка. Ње-го-ва хор-ска ком-по-зи-џи-ја „Па-ра-стос” шам-па-на је код „Во-о-sey& Хав-kes”. Ра-ич-ко-ви-ће-ва му-зи-ка сни-мље-на је на ди-ску „New Clas-si-cism” (Мо-de Re-cords, www.mo-de.com), где се Ра-ич-ко-вић по-ја-вљу-је и у уло-зи ди-ри-ген-та Мо-сков-ског сим-фо-ни-ј-ског ор-ке-стра.

Кри-ти-чар *Los An-ge-les Ti-mes*-а Марк Свед ка-рак-те-ри-ше Ра-ич-ко-ви-ће-ву му-зи-ку као „је-дин-стве-ни пост-мо-дер-ни од-го-вор и на ми-ни-ма-ли-зам и на мултикултурализам”.

Ми-лош Ра-ич-ко-вић жи-ви у Бру-кли-ну (Њу-јорк), са же-ном Ми-ва-ко и де-цом Ада-мом (10) и Аном (7). <

Препознавање

Вече, 24. март 1999, Београд. Прошло је пола сата од како су прве бомбе пале на замрачени град. Злокобни бруј авиона, сечен дирљивим канонадама противавионске

одбране, окивао је престоницу.

У стану српског песника Стевана Раичковића зазвонио је телефон. Песник је подигао слушалицу. Телефонска линија препуна космичких шума, препуна безимених даљина. Затим се зачуо непознат, благ глас, који је с јаким нагласком говорио:

„Стеван добро?... Овде мама Мивако, Хирошима...”

У тих пар речи, научених на неком далеком српском језику, стало је све. Толико тога неизрецивог а блиског, стрепња и саосећање, разумевање и охрабрење. Све.

Била је то мајка лепе Мивако, Стеванове снахе, жена која је преживела америчко бомбардовање Хирошима 1945, и чији је глас пријатеља управо из тог васкрслог града допирао у апокалиптичну београдску ноћ.

Жена која је те вечери из Хирошима звала Београд, да први пут у животу чује глас човека који седи сам у свом стану под бомбама, знала је нешто што многи никада не сазнају, опијени својом „таштом славом победника”. Љубав која спаја људе и осмишљава свачији живот реална је и најјача сила на свету. Јача од свега разарајућег, чак и од цепања атома, тог крајњег домета мржње. Добро је то знати. <

(Март 2006)

